

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 324/2014
15.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Зорана Таталовића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног З.Б., због продуженог кривичног дела проневера из члана 364. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног З.Б., адвоката В.П., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К број 120/10 од 28.06.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4740/13 од 14.02.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП-а, дана 15.04.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног З.Б., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К број 120/10 од 28.06.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4740/13 од 14.02.2014. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву К 120/10 од 28.06.2013. године, поред осталих, окривљени З.Б. оглашен је кривим због продуженог кривичног дела проневера из члана 364. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ-а, за које му је утврђена казна затвора у трајању од две године и за продужено кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и шест месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 03.04.2013. до 15.04.2013. године.

Према окривљеном З.Б. изречена је мера безбедности забрана вршења позива, делатности и дужности, па му је забрањено вршење свих дужности везаних за располагање, коришћење, управљање или руковање туђом имовином у трајању од две године од правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања мере. Окривљени је обавезан да плати оштећеном предузећу а.д. В. в. на име имовинскоправног захтева износ од

1.568.469,54 динара у року од 15 дана од правноснажности пресуде а за преостали износ имовинскоправног захтева, а преко досуђеног, оштећено предузеће је упућено на парнични поступак.

Окривљени је обавезан да плати суду трошкове кривичног поступка о којима ће бити одлучено посебном одлуком и паушал у износу од 10.000,00 динара у року од 15 дана од правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4740/13 од 14.02.2014. године делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног З.Б. преиначена је првостепена пресуда само у односу на овог окривљеног, тако што је окривљеном за продужено кривично дело проневера из члана 364. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ-а, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, утврђена казна затвора у трајању од једне године и шест месеци, а за продужено кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези став 1. у вези члана 61. КЗ-а за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, утврђена казна затвора у трајању од три месеца, па је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и осам месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 03.04. до 15.04.2013. године, док су жалбе браниоца окривљеног М.В. и жалба Вишег јавног тужиоца у целости као и у преосталом делу жалба браниоца окривљеног З.Б., одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против ових пресуда, бранилац окривљеног З.Б., адвокат В.П., благовремено је поднео захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 485. став 4. ЗКП-а у вези члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и укине првостепену и другостепену пресуду а списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу и сматрајући да присуство Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП-а, одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, уз примену члана 604. став 1. ЗКП-а, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су и првостепена и другостепена пресуда донете уз учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, указујући да се исте заснивају на доказу на коме се на основу одредаба ЗКП-а пресуда не може заснивати и то на записницима о лому робе, јер је, према наводима захтева, њихова валидност доведена у сумњу тиме што није донето посебно решење о именовану чланова комисије, те да су достављени оштећеном предузећу а да о њиховом сачињавању и садржини није био упознат шеф пословне јединице, као и

да исти нису сачињени у складу са нормативним актима предузећа, па је самим тим доведено у питање и њихово својство јавне исправе.

Насупрот изнетом, Врховни касациони суд налази да писмени записници о лому робе, означени у изреци првостепене пресуде, а супротно наводима захтева браниоца окривљеног, нису докази на којима се по одредбама ЗКП-а пресуда не може заснивати.

Наиме, начелном одредбом члана 16. став 1. ЗКП-а прописано је да се судске одлуке не могу заснивати на доказима који су, непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом, истим Закоником, другим законом или општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа, а члан 84. став 1. ЗКП-а предвиђа да се докази који су прибављени противно члану 16. став 1. тог Законика (незаконити докази) не могу бити коришћени у кривичном поступку.

Врховни касациони суд налази да је у конкретном случају очигледно да наведени писмени записници о лому робе нису незаконити докази на којима се по одредбама ЗКП-а пресуда не може заснивати, имајући у виду да представљају писмену документацију предузећа која се према нормативним актима и сачињава приликом лома примљене робе и правдања исте, а сасвим је друга ствар валидност унетих података у записницима што је ствар чињеничног стања, а уз то првостепени суд је на главном претресу извршио увид у копије ових записника али је затим извео као доказе графоскопско-графолошко вештачење и економско-финансијско вештачење који налази и мишљење се заснивају на оригиналним записницима о лому робе означеним у изреци и образложењу првостепене пресуде.

Дакле, супротно наводима захтева ови докази нису прибављени противно члану 16. став 1. ЗКП-а и самим тим исти могу бити коришћени у кривичном поступку.

Поред тога, Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног изнетим наводима у суштини и не указује на неку чињеницу или околност које би указивале на незаконитост наведених доказа, већ у суштини оспорава њихову валидност и чињенице које су на основу наведених записника утврђене, па се захтев браниоца окривљеног у делу у коме се позива на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а оцењује као неоснован.

Осталим наводима захтева за заштиту законитости којима се истиче да изведеним економско-финансијским вештачењем није утврђено да ли постоји сагласност између података у главној књизи матичног предузећа са књиговодственим подацима у стоваришту у К. у смислу излаза и улаза робе, затим да у редовном кривичном поступку није на поуздан начин утврђено на који начин је дошло до „негативне разлике“ од 1.568.469,00 динара, по налажењу овог суда, оспорава се правноснажна пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што није разлог за подношење захтева за заштиту законитости

од стране окривљеног у смислу члана 485. став 4. ЗКП-а, па је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је поступајући на основу члана 491. став 1. ЗКП-а и члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Весна Веселиновић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Јанко Лазаревић, с.р.**